

לאחיו הפתנים כולם בשווה.
 אמר פר – הובא לעיל בבריתא, לגבי בהן שהקדיש שדה חרמו, שמקול וחומר הדין נתן שביבל תצא השודה לרשותו בלבד, שכן אם בשל אחרים אני זוכה, כל שכן שאזוכה בשל עצמי. שאלת הגמרא: מי רמי – וכי האם דרומה מה שזכה בשדה אהוה ומה שורצת לזכות בשדה החרם שהוא הקidis, והמ זוכה גובל מא – הלא בשדה אהוה אינו זוכה אלא בחלק קטן ייחד עם כל הכהנים, הכא לא שקל ליה [בולה] – ואילו בשדה החרם שהקדיש הרי הוא רוצה לזכות בכוונה. מישבת הגמרא: אמר רמי בר חמא, איצטראיך – אף שאת הקל והומר יש לדוחות, מכל מקום צריך את הפסוק 'בשדה החרם' להוציא מסכרא אחרת. סלקא דעתך אמニア – לפי שיטובים היינו לומר, הויאל וכתיב לא גבי כהן המביא קרבנות שלו (במידר ה י) איש את קרשיו לו רוי, ודרשו בבריתא (ב'ק כת) ללמד שכחן בא ומזכיר קרבנותיו בכל עת שירצה, והוא עצמו נוטל את העור ואוכל את הבשר, ואני צירק להת כלום לבני המשמר, הא נמי כי קדרשו רמייא – אף זה שהקדיש שדה החרם שווייתה שלו, הרי זה דומה לקרבנות שלו, והוא לבדו יקבלנה מיד הקידש, אך מלמדנו הכתוב שמתחלקת בשווה בין כל הכהנים.

שואלת הגמרא: מי רמי – וכי דומים שדה החרם לקרבנות שלו, קדרשו לאו בראשות – קרבנותיו שזכה בהן לא מחמת שברשותו חן, שהרי קדרשי גבוח חן, אלא שהוא וכבה בהן משולחן גבוח בשבר בעבורתו, הכא בראשות – אבל שדה החרם שהקדיש מכח מה שמוששתו באהה לרשות הקידש אך לא בכוונה, וכן לנו לנו למור שאנן קר הו. מישבת הגמרא: אלא אמר רב נחמן, איצטראיך – צירק את הפסוק 'בשדה החרם' להוציא מסכרא אחרת, סלקא דעתך אמニア – לפי שיטובים היינו לומר, הויאל וכתיב בנחלת הלויים (ויקרא כה לד) ישודה איזה מגניש עירדים לא ימפרק פי אחיזות עולם הוא להם, שהכוונה שלוי יכול לגואל את שדהו מיד הקידש לעולם, הא נמי אחיזתו היה – אף שדה שבאה לידי בחן בחשת כאחיזתו שיכל לנואלה לעולם, קא משמע אין הכתוב 'בשדה החרם לפנין תהיה אחיזתו' שדה החרם והשרות ביבול וכל לא לשאר הכהנים חלק בה, ודין הוא – והסבירנו נונתנת מיל וחותם שכך צירק לחדרון, שהרי אם בשל אחרים אני זוכה ייחד עם שאר הכהנים, בשל עצמי – בשדה שבאה לרשות הקידש מנני, לא כל שמי שנואה בה לבדי, תלמוד למדר וריה תהירה ביבול קורש לה' בשדה החרם, ופסוק זה צירק ביאור, וכי מה למדנו משדרה תרומות בא למדר ונמצא למד – על אף מעטה יש לנו לומר שתרמי היה בא למדר ומזהה אמיה – שנדכתב במלמד על שדה אהוה אינו אלא למד הימנו, בכר שמקיש שדרה תרמו לשדרה אהוה של ישואיל, למלמד הימנו מה – בשם שדרה אהוה של ישואיל של שפראה אחד מן הכהנים מוחדק, בבואה היibal הרוי והוא יוצאת מתחת ידו ומתחלקת לתנאים כולם בשווה, ובמו שנשינו לעיל (כח). אף שדרה חרמו שהגיעה לידי בחן והקדישה, הרי השדה יוצאת מתחת ידו של הכהן שהקדישה, ומתחלקת גם הכהן שבאה לרשותו על ידי חרם הישראל, אינה נגאלת לעולם.

הדרן על המוכר שדרה וסליקא לה מסכת ערבי

החוונה היא סביב כל העיר, פרט לטבריה שיטה חומתה – שהיא מוקפת חוותה רק משלש רוחותיה ואילו ברוח הרבעית הים מקיף אותה. רבי אליעזר בר יוסי אופר, נאמר בכתוב זיקם הבית אשר בעיר אשר לוא חומה/, וכן שתיבת לוא' בכוונה באיזו ובאל'ם, יש לדורשה בשני המשמעויות, שאף שימושות הפטש הוא שיש לו חוותה, מכל מקום בין שכבות גם לא באלא', יש לדורש שאף על פי שאין לו עבשינו חוותה וריה לו קוּם לבן מימות יהושע, נידון בעיר דמוקפת חוותה.

שנינו במשמעותה: אלו הן בתיה ערי חומה בו' בגן קערת הישנה של ציפורי, חקרה של גוש חלב, וירופת הישנה, ומגדל וגדור וחריד ואונה וירושלים, וכן ביזוא בהן. הגמרא מביאה בבריתא שמונה עד ערים שהם מוקפתות חוותה מימות ירושע בן נון: גנאי בבריתא, העיר גמלא שבגוליל, וכן העיר גדר שבעבר תיריד, וכן הערים גדר ויאנה ירושלים שביהודה, כל אלו ערים מוקפות חוותה מימות יהושע בן נון. שאלת הגמara: מא קאפר – מה היא בונת הבריתא, וכי אין עוד ערים מוקפות חוותה אלא הם, הלא יש על כל פנים את הערים המנויות במשמעותה שלא נמנעו כן.

הן ומגנשין – עיר מוקפת חוותה ומגנשיה. שואלת הגמara: הן ומגנשין הרי למיסטרינו קיימי – בין שאין לעשות את ערי הלום מוקפות חוותה, הרי עומדת חוותה להיסטר, ולא יתכן להחשיב את העיר למוקפת חוותה, ומודע והוצרק הפסוק למעט אופן זה שלא ינаг בדין ערי חוותה. מישבת הגמara: אמר רב אשע, איצטראיך – הוצרק הכתוב 'גאותל תעלה עולם תחיה לילים' ללמד על בית הלום שבעיר חוותה שאין דין בישראל, דבלא דעתה אמריא – מפני שבסbor התייחס ללחלו – אם נמכרו חילטו לזוקח בדין 'עריה חוותה' של ישראל, קא משמע אין הפסוק שנגאלין לעולם. הגמara מביאה בבריתא הדנה בשדה השחרים ישראל לכחנים, והכחן הקדישה, האם כאשר יוצאת ביבול כהן וזה לוכות בכולה: פנו רבנן בבריתא, נאמר בכתוב לגבי מקדש שדרה ונאלת אחר (ויקרא כט) זיהקה דשדה בצאותו ביבול קרש לה' בשדרה החרם לבهن תהיה אחיזתו/, והינו שעשודה יצאה ביבול מרשות הפויה ומוחלקת לכחנים. שואלת הבריתא: מה תלמוד למדר – מה מלמדנו הכתוב 'בשדה החרם' וכו' מה נסוף בדמינון לשדה החרם שליא דהיה די במא שנאמר 'לפנין וריה אחיזתו'. מישבת הבריתא: נזרק הוא ויקש דה לשדה החרם, שכן יש לנו לברר, מניין לבן שחקדיש שדרה חרמו – כהן שהקדיש שדה שבאה לחלקו על ידי ישראל שאמר עליה הרי זו חרם, שלא יאמיר הכהן, הואיל וויצא שדרה זו לבחנים ביבול ולכל לא לשאר הכהנים חלק תהא של – הצעה – הצעה ביבול לרשותי בלבד וכל לא לשאר הכהנים כלכה בה, ודין הוא – והסבירנו נונתנת מיל וחותם שכך צירק לחדרון, שהרי אם בשל אחרים אני זוכה ייחד עם שאר הכהנים, בשל עצמי – בשדה שבאה לרשות הקידש מנני, לא כל שמי שנואה בה לבדי, תלמוד למדר וריה תהירה ביבול קורש לה' בשדה החרם, ופסוק זה צירק ביאור, וכי מה למדנו משדרה תרומות בא למדר ומזהה אמיה – שנדכתב במלמד על שדה אהוה אינו אלא למד הימנו, בכר שמקיש שדרה אהוה של ישואיל, למלמד הימנו מה – בשם שדרה אהוה של ישואיל של שפראה אחד מן הכהנים מוחדק, בבואה היibal הרוי והוא יוצאת מתחת ידו ומתחלקת לתנאים כולם בשווה, ובמו שנשינו לעיל (כח). אף שדרה חרמו שהגיעה לידי בחן והקדישה, הרי השדה יוצאת מתחת ידו של הכהן שהקדישה, ומתחלקת גם הכהן שבאה לרשותו על ידי חרם הישראל, ומתחלקת גם

המשך ביאור למס' ערכין ליום שלישי עמ' א

המשך ביאור למס' ערכין ליום שלישי עמ' א
 המשנה מונה שמונה ערים מוקפות חוותה מימות יהושע בן נון: גנון העיר קאברה הייננה של ציפור – הסמוכה לעיר ציפור, והעיר חקרה של גוש חלב – הסמוכה לעיר גוש חלב, וירופת הישנה, גמלא, גדר, וריה, ואנאה, עיר ששמה ירושלים, וכן ביזוא בهن שידוע שהן מוקפות חוותה מימות יהושע בן נון, הרי הן ערי חוותה ונוגה בbatis דין בת ערי חוותה.

גמרא

שנינו במסנה שער שגונתיה הן חוותה אינה נידונה בעיר המוקפת חוותה, הגמara מביאה בבריתא לבאר את מקור הדרין: פנו רבנן, נאמר בתורה בדין מכירת בית בעיר המוקפת חוותה (ויקרא כה) ז' אם לא גיאל עד מלאת לו שניה תמיןחה וקס הבית אשר לו חומה לצמיהת לקעה איזו, ודורשים 'חומה', שיש לה חוותה בפני עצמה, וליא שור איניר (–חוונה גנות), כלומר, חוותה המורכבת מגות הבתים הסוכרים וה לה. עוד נאמר שם לגבי מכירת בית בעיר שאינה מוקפת חוותה (שם כה) יוצתי החצרים אשר אין להם חומה סביב על שדה הארץ יחשב, שמשמעו שער מוקפת חוותה הינו רק באשר